

denne Lov, som gaa ud paa, at Ministeren skal kunne træffe Bestemmelser med Hensyn til Expropriationen. Det forekommer mig at være meget betænkeligt at overlade det til Ministeren alene, om Folk virkelig skulle afstaa deres Eiendomsret i Anledning af et Anlæg, som det ikke er sagt, at Repræsentationen vilde anerkjende for at være et saadant, som Almenvellet maatte fordre. Som sagt, vi have nu for ganske nylig havt en Lov, hvori man faae, at Staten var interesseret meget lidet og kun indirekte, forsaavidt den kom til at staa i Forbund. Jeg taler ikke om de almindelige Begunstigelser, som ere givne alle de Baner, der eksistere her i Landet, men det er ihvertfald kun Expropriationssummen, der ligesom har berørt Statens Interesser ved denne Sag. Naar nu denne Sag har kunnet gaa saa let her igjennem Thinget, ser jeg ikke, hvorfor vi egentlig skulde afvige fra den Fremgangsmaade, vi hidtil have brugt. Der er virkelig Noget i det, der b'ev sagt af den ærede sidste Xaler i flere Retninger, som jeg skal henholde mig til for ikke at opholde Thinget. Det var nemlig, naar han mente, at der ved enkelte Baner kunde være saadanne særegne Omstændigheder, som man ikke kunde føre ind under det Almindelige, og hvor Repræsentationen kunde have Interesse af at give sit Ord med til Sagens Afgjørelse. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at jeg er kommen bort fra det Standpunkt, jeg isjor var ifærd med at indtage. Iøvrigt kom det jo ikke saavidt, at man fik at vide, hvorledes det Hele vilde stille sig, fordi hele Historien gik istaa. Som det blev oplyst af den daværende Ordfører, det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), kom der slet ikke Noget ud af det Forsøg, der blev gjort, men jeg var dog dengang enig med ham i, at man skulde forsøge paa, om man kunde faae en saadan Lov af almindelig Natur, der kunde bruges ved forekommende Tilfælde. Nu tror jeg, at det Specimen, vi her have, netop viser, at det er en Sag, der ikke egner sig til at almindeliggjøres, man maa heller specialisere det, og hvergang der er Trængsel til et saadant Anlæg, maa man komme frem med alle sine Enkeltheder og lade Regjeringen og Rigsdagen ligesom hidtil se at enes derom. At det ikke er vanskeligt, naar der ikke gjøres store Fordringer til Staten, se vi bedst af den Lov, jeg nylig omtalte, som er passeret her igjennem to Gange, og som hidtil er gaaet igjennem uden Udvalg. Naar man har et saadant Forbillede, forekommer det mig, at der ikke længere er Trængsel til at faae en Lov som den nærværende, og jeg vil derfor for mit Vedkommende ikke stemme for Lovforslagets videre Fremme, fordi jeg anser det for overflødig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Roch): Den Bemærkning, den ærede sidste Xaler

(Winther) kom med Hensyn til det Unyttige i at faae en saadan Lov, naar Forhandlingerne dog hver enkelt Gang skulde optages paa Finantsloven, beror, som jeg tidligere har udtalt, paa en Misforstaaelse. Det er ikke Mening. Forresten vil jeg sige, at det ikke har forundret mig, at det ærede Medlem iaar er kommet til en anden Anskuelse, end han havde isjor. Da udtalte han sig stærkt til Fordel for en saadan Lov. Der maa jo altsaa være kommet senere Omstændigheder tilstede, som have begrundet denne forandrede Stilling. I den Henseende overrasker det ærede Medlem mig ikke. De Bemærkninger, der iøvrigt ere fremkomne fra forskellige Sider angaaende dette Lovforslag — naar jeg undtager den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber), der jo gif ud paa, at han vilde stemme mod Loven, fordi den gav Ministeriet for stor Bemyndigelse — bekræfter jo kun Rigtigheden af den Opfattelse, Forslagsstillerne have haft, at de ingenlunde vare sikre paa, at de i alle Punkter havde truffet det Rigtige og Bedste, og disse Bemærkninger vil der selvfølgelig, haaber jeg, ved Sagens videre Behandling kunne blive taget fornødent Hensyn til. Jeg skal derfor ikke forlænge Debatten ved at komme yderligere ind paa Sagens Detailler, og jeg haaber, at det høitærede Thing vil vise Sagen den Velvillie at lade den gaa videre her til Overveielse.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.
vedtoges med 39 St. mod 22.

Roch: Jeg foreslaar Sagen henvist til det Udvalg, som det blev vedtaget igaar at nedsætte angaaende Lovforslaget om Bemyndigelse for Regjeringen til at meddele Koncession paa tvende Jernbaneanlæg til Udvidelse af Gribstovbanen.

Tauber: Jeg vil anbefale at lade denne Sag gaa til 2den Behandling uden Udvalg.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig om det stillede Forslag eller at stille noget andet, var Forhandlingen herom sluttet.

Ovennævnte Forslag af Roch
vedtoges med 46 St. mod 9.